

Binnenkort op de Sliedrechtse buitendeur ...

Een – niet erg romantische theorie - is dat zoenen een connectie heeft met ‘mond-op-mond voeding,’ het fenomeen waarbij de ouder het eten voorkauwt voor het kind en het via de mond doorgeeft. Voor vogels is dit dé manier om de jongen te voeden en het gedrag is ook gesignaleerd bij verschillende apen. Het is dus niet heel vreemd om te denken dat dit ook bij mensen een grote rol heeft gespeeld.(BL)

Gelik en geflaer

Onderlest zag ‘k op TV hoe ovve wêrldlaaiders mekaor begroette. ’t Wazze Trump van de VS en Juncker van de EC. Mooi voor ’n fotoochie, mor ovve ze dien omhelzing ok mêênde, dà mò nog blijke de kommende jaere. Aallêên mekaor ’n stevige handdruk geve zou toch ok mooi genogt gewist weze, ving ie ok nie? Wij zijn nie zô aareg gewend om mekaor bij iedere gelegenighaaid te zoene, zeker gêên venters die aandere kèrels om de nek vaalle. Bij vrouwe is ‘t ’n hêêl gedoe, want ’t blijf nie bij êêne zoen. Belnêênt, ’t zijn d’r aaltijd drie!

M’n vaoder had daer zôê ’n hekel an, dà gelik en geflaer daer mos tie niks van hebbe! Mekaor de hand geve lijkt beterder, mor daer kanne ok naedêêle aan kleve. Laete me mor is kijke welleke. Om te beginne hê je trekkers en douwers. D’r zijn ’r die je gewoonweg naer d’r aaiige toe trekke en je het ‘r die je op ’n afstandjie houwe. Vedder hê je nijpers, die nijpe zôê hard i je hand dat ‘t ‘r zeer van doet. Dan hê je ok van die slapjaonusse, die strijke zôêmor ’n mietjie luchies over je hand. Dà geef ’n onaangenaom gevoel, mor ’t is toch beter as klevers. Die houwe je hand hêêl lang vast en die beginne onderwaail ok al te praote. Je zal begriipe dat ‘t ’n hêêlen opgaof is om op die meniere iemand ‘n hand of zoen te geve. Voordat ‘r iemand verwelkomd is, is t’r ’n hôêp tijd verstreke en azze ze weggaon, dan krijg ie ‘t hêêle circus nog is.

'k Had 'n tante Lenao, dà was wat joh. Ze kwam uit Den Haag, praottende hêël bekakt en bemoeide d'r aage overaal mee. As ze amper binne was, verwachte ze dà je bij heur kwam en dan mos t'r gekust worre. Hoe stijf of ie j'n aarem ok hiew, ze trok ie gewoon naer heur toe en dan lebberde ze je af. Dat was gêên kusse meer, ze gaf ie compleet 'n grôte beurt. Daernae vroeg ze naer ie cijfers op school, en ok stelde ze vraege over bijbelse geschiedenis. As ie goed antwoordde, kreeg ie 'n fooichie. Dà stelde nie veul voor, want meer as 'n kwartie hê 'k nooit gehad. Tege dà ze weggong mos 'k 'r nog 'n keer an glôôve, ik kan d'r wel 'n boek over schrijve. 't Was 'n fêêt as ze weg was. Dan aopte me heur nae en perbeerde me ok deftig te praote. We zouwe d'r ok nog van aareve. Ze is dik in de 90 geworre, mor 'k het 'r nooit wà van gezien. Aaltijd as 'r gezoend wordt, denk 'k aan tante Lenao.

Eên zoen is wel genogt en as 't nou drôôge zoene wazze, dan zou 't wel gaon, maor d'r zijn d'r bij die zoene nogaal nat mè veul spoeg en 't is ombeschoft om gaauw mè je mouw over je kôône te vrijve, dus mot 't gewoon opdrôôge. Meschie kanne me lere van de Maoories, die doen neuze-neuze. Dà lijk me wel wà, behaaleve as ie verkouwe ben. In Thailand doe je je handpalleme tege mekaor en buig ie lichies. Knuffele is nou mode, en onder jongeres is de box de favveriete vurrem van mekaor begroete. Dan stomp ie mè je vuiste tege mekaor. Je mò wel raok slaon, aandere hê je 'n hêël aander perbleem.

Huib Kraaijeveld